

Voor onze Zeelieden geen centen

Vanwege de Federatie der Belgische Zeelieden der beide oorlogen ontvingen wij hiernavolgend bericht, welke wij dan ook inlassen.

ZEELIEDEN TER VISSERIJ - OORLOG

1940-1945

Voor onze zeelieden der zeevisserij begon de oorlog met het uitbreken van de vijandelijkheden tussen Groot-Britannië en Frankrijk enerzijds en Duitsland anderzijds op 3 september 1939, acht maanden voordat de Duitsers in ons land binnenvielen.

Ondanks de neutraliteit van ons land in deze periode, verloor onze vloot niet minder dan 23 man tussen 3-9-39 en 28-5-40, door oorlogsfeiten.

In de dagen die volgden op de invasie van ons grondgebied verliet schier de ganse Belgische vloot de thuishavens om aan de oprukkende Duitsers te ontkomen. Volgens een te London in juli 1940 opgemaakte statistiek waren er op een totaal van 494 schepen:

12 tijdens de uittocht vernield
226 in Engeland toegekomen
208 waarvan men zonder nieuws was.

Uiteindelijk keerden deze laatste noodgedwongen terug naar hun thuishavens en was de toestand dan zo, dat onze vloot ongeveer gelijkmatig verdeeld was over de Britse en Belgische havens.

DE VISSERSVLOOT IN

GROOT-BRITANNIE

Meestal bereikten onze zeevissers een Engelse haven na eerst een reeks hachelijke avonturen doorgemaakt te hebben. Uit hun schepen gingen duizenden vluchtelingen aan wal, waaronder de weerbare mannen die later de kern van de Belgische strijdkrachten in Groot-Britannië zouden gaan uitmaken. De meeste schepen beantwoordden dan de oproep van de Britse Admiraliteit om koers naar Duinkerke te zetten en er mede te helpen aan de evacuatie en redding van het Britse Expeditieleger, operatie die de geschiedenis is ingegaan onder de benaming «THE MIRACLE OF DUNKIRK» (het mirakel van Duinkerke). Ruim de helft van de eenheden die Engeland bereikten werden onder het beheer gesteld van de Britse Admiraliteit. De overigen bleven de visvangst beoefenen en maakten zich zeer verdienstelijk bij het voorraden van 't belegerde eiland. Ze deden zulks ondanks de bijna onontkomelijke risico's van de vijandelijke aanvallen uit de lucht, ter zee en ondanks het steeds aanwezig gevaar voor zeemijnen. Om terug te slaan werden zij bewapend met zware lewismetrailleurs en lichte snelvuurkanonnen van het type

OERLIKON. Hun grootste wapen bleef echter de taaiheid en hun moed.

De verliezen bleven niet uit. Van de 113 schepen die in Engeland ter visserij voeren, gingen 17 of circa 15% verloren, 55 bemanningsleden vonden hierbij de dood.

DE VISSERSVLOOT IN HET

BEZET GEBIED:

Het ware onbillijk de verdiensten te onderschatten van diegenen van onze vissers die na hun vlucht **verplicht werden naar het bezet gebied te keren**. Ze werden door de bezetter onder dwang gezet verder te blijven vissen op gevaar af naar Duitsland gedeporteerd te worden. Ook zij waren tijdens hun tochten aan grote risico's blootgesteld, getuige daarvan de 45 vissers die tussen 29 mei 1940 en 4 december 1944 het leven lieten. Eenieder in het bezet gebied zal zich dankbaar herinneren welke plaats de vis toen in de voeding innam.

Er wordt ook al te licht vergeten, dat deze groep gedurende de 8 maanden die verlieten tussen de bevrijding (september 1944) en het einde van de oorlog (mei '45) volledig ten dienste stond van de geallieerden en de bevolking en grotendeels tot de normale bevoorrading bijdroegen.

DE VISSERSVLOOT NA DE

BEVRIJDING

Van juli 1945 af kwamen de eenheden die naar Engeland uitweken geleidelijk naar België terug. Lang nog, echter zou onze zeevissersvloot door mijnen en oorlogstuigen geteisterd worden. Tussen 5 september 1944 en 14 juni 1949 vielen er onder onze vissers nog 106 oorlogsslachtoffers te betreuren. Dit bracht het totaal op 229 op een gemiddelde van 1800 manschappen of 13%.

Uit deze statische gegevens moge blijken, dat onze zeevissers verliezen hebben geleden die buiten alle verhouding staan tot de normale risico's van hun beroep en zij stellig de erkentelijkheid van hun medeburgers verdiend hebben.

De opeenvolgende regeringen hebben zich steeds in lovende bewoordingen over onze zeelieden geuit... op openbare plechtigheden, toch is men te Brussel steeds doof gebiëven voor hun verzuchtingen. Een paar honderdduizend frank voor de instellingen van een vergoeding voor vaart in oorlogstijd vind men blijkbaar niet, maar op een klein miljard die de regering onlangs liet stemmen voor de incivieken komt het blijkbaar niet. Wij hebben er geen kennis van dat een van onze volksvertegenwoordigers die voor het ontwerp stemde de moed opbracht om vooraf de be-

handeling van de zaak van onze zeelieden te eisen. Daarom vragen wij op de vooravond van de verkiezingen, Heren Parlementairen geeft ons rekenschap van uw mandaat. Wat hebt U ooit voor de zeelieden gedaan.

Totdaar deze mededeling van de Federatie der Belgische Zeelieden der beide oorlogen.

Hoogwaterboekje 1964

PRIJS TIEN FRANK

Verkrijgbaar ter drukkerij van Het Nieuwsblad van de Kust, bij alle dagbladverkopers en boekwinkels alsook in Noordzee Boekhandel, Vindictivelaan 22, Oostende. Men kan het bedrag ook storten op P.C.R. no 41.89.87 van Het Nieuwsblad van de Kust.

Weinig orde maar veel lawaai in de Oostendse Vismijn

Het is niet omdat we het al 'n tijdje niet meer gehad hebben over de orde en het lawaai in de vismijn, dat de toestand daar verbeterd is. We hebben zelfs de indruk dat het nog slechter is geworden (als dat mogelijk was). Alle lawaai kan zeker niet uitgeschakeld worden in een vishalle waar altijd wel manden zullen weg en weer gegooid worden, waar mensen elkaar toeroepen en waar karren af en aan rijden om de verkochte vis op te laden en naar de pakhuizen te voeren. Dat is echter het ergste niet. Wel de bromfietsen die door de vishalle brommen, de kamions die met draaiende dieselmotoren blijven staan en de kisten (metalen) die op en afgeladen worden. We hebben het hier nu al dikwijls genoeg neergeschreven dat er langs weerszijden poorten aan de pakhuizen zijn, opdat iedereen het zou weten. Er kan dus geladen worden aan de andere kant van de verkoophalle. Waarom wordt dat niet verplichtend gemaakt? Wat de bromfietsen in de verkoophalle moeten komen zoeken is ons ook al niet duidelijk. Er kan aan de buitenkant van de vismijn naar hartelust worden gebromd. Het is dus niet noodzakelijk langs de verkoop te rijden.

VIS KAN WEINIG OF NIET GEZIEN WORDEN

Het lawaai daargelaten is er echter nog een ander punt dat dringend moet worden opgelost. Hoe langer hoe minder kunnen de kopers de te verkopen vis zien staan. Er moet dus dikwijls geraden worden hoe groot de te verkopen gullen of schelvis zijn, er moet zelfs gevraagd worden wat er verkocht wordt omdat men niet alleen de vis niet kan zien maar ook de afroeper niet kan horen of zien. De kopers staan gewoon middenin de te verkopen beurt en of men beleefd of onbeleefd vraagt of ze willen weggaan, het is precies dat het hen niet aangaat. Iemand die wel op zijn plaats zou willen staan kan dit niet omdat hij bij het mijnen benadeeld is ten opzichte van

iemand die in het midden staat. Het zou juist omgekeerd moeten zijn.

Men heeft reeds verschillende manieren aangewend om de verkoop sneller te doen verlopen. Dat men, vooraleer een volgende proefneming te doen, eens tracht de verkoop wat minder snel, maar wat meer ordelijk te laten verlopen. Er zal heel wat tijd gewonnen worden. Nu moet herhaaldelijk gewacht worden tot het meeste lawaai is uitgestorven, tot men goed en wel weet (gehoord of gezien) wat er te verkopen valt. Waarom men nog altijd de kettingen niet terug bovengehaald heeft, is een raadsel. Ze hebben nochtans hun zet bewezen in de winter dat ze wel gebruikt werden. Er kwamen wel een paar kopers voor de ketting staan maar men stond nooit midden in de buurt zoals nu. Heeft men geen personeel genoeg om die kettingen te verhangen, dat men er een paar bijneemt. Nu de verkiezingen op komst zijn kan men misschien een paar mensen gelukkig maken en dat is altijd dat gewonnen. Verder brengt de vismijn genoeg op dat men op geen werkman moet zien omdat het een te grote onkost is.

Ook al wordt door sommigen beweerd dat er niet veel lawaai zou zijn en dat er niet veel in de weg wordt gestaan, wij zijn van het tegenovergestelde overtuigd. Dat men in plaats van een enkele dag te komen zien eens een maand regelmatig komt kijken en dan de dagen optelt dat alles ordentelijk en met een «beetje» lawaai verliep. Die dagen zullen zeer schaars zijn, als ze er dan al zijn. In elk geval is het tijd dat er toch een weinig verbetering komt.

Huwelijk

Op 26 september a.s. zal in de parochiale kerk van het Heilig Hart te Knokke het huwelijk ingezegend worden van de heer Roger Dewulf met mejuffer Jeannine Vandieren-donck.

Ons blad wenst het jonge paar alle voorspoed toe. — B